

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Tot sortirà bé

Fa uns anys vaig beneir el matrimoni d'uns joves que havien sigut alumnes meus a l'Institut d'Ensenyament Mitjà. Un any després van tenir el primer fill. Em van dir: la nostra vida ha canviat completament, tot ha adquirit una nova perspectiva, ens sorprèn que fins i

tot veiem els nostres pares amb una altra mirada, els comprenem millor. I van afegir: ens sentim més responsables però el que més vertigen ens provoca és pensar que l'educació dels nostres fills està a les nostres mans. Quants pares han passat, o estan pas-

sant, per experiències de dolor davant el que ells anomenen *el fracàs en l'educació dels fills!* Es pregunten una i mil vegades: En què hem fallat com a educadors? Tan malament ho hem fet perquè els fills rebutgin tot el que els hem transmès?

Reproduïxo la vivència que una mare, esposa d'un metge, va exposar en una trobada de famílies i que recull l'escriptor Piet van Breemen en el seu llibre *Lo que cuenta es el Amor* (Editorial Sal Terrae, 1999, pàg. 46-47):

«La vida d'una mare és una aventura única. No passa un dia sense sorpreses. D'una d'aquestes aventures desitjaria parlar ara; és una aventura que va provocar un canvi en la meua vida i en la meua família.

»Sóc mare de cinc fills, que tenen 21, 20, 19, 15 i 9 anys, i sóc una mare molt feliç. Però no sempre ha estat així. Hi va haver un temps —no gaire llunyà— en què vaig ser molt desgraciada. Em vaig adonar que no podia seguir ajudant els meus fills en els seus problemes. No ens enteníem. Els fills es van apartar de nosaltres. La cosa va arribar a tal punt que la càrrega psíquica va afectar la meua salut. Vaig començar a tenir mals de cor i em passava les nits sense dormir. L'atmosfera de la nostra família era summament tensa.

»Llavors jo resava molt. Un cop vaig pregar al Senyor: Senyor, només tu pots ajudar-me. Digue's-me què he de fer. I vaig rebre aquesta resposta: «Torna'm els teus fills. Te'ls vaig confiar perquè els acompanyessis en el seu camí durant un temps. Però ara tornes a posar-los en les meves mans. No creus que els puc guiar millor que tu?». I plena de dolor i d'alegria, així ho vaig fer. Un darrere l'altre, vaig tornar a Déu tots els meus fills, amb les seves debilitats i els seus defectes, amb el seu encant i el seu amor, amb les seves esperances i els seus somnis de futur.

»Quin canvi s'ha produït des de llavors! Ja no tinc por del que hagi de ser dels meus fills. Encara que segueixin camins que no entengui, hi ha una cosa de la qual estic segura: estan en mans de Déu. Tot sortirà bé. Una altra cosa que ha canviat és la nostra vida familiar. Pares i fills hem iniciat una nova convivència. Ara els nostres fills, que estan estudiant, no es limiten a venir els caps de setmana perquè els rentem la roba, sinó que a més s'alegren d'estar amb nosaltres, de les converses i les experiències comunes. Per a mi és com si el Senyor m'hagués tornat a donar aquests fills. Gràcies!»

Fins aquí el testimoni d'aquesta mare. No em queda sinó dir a tots i a cadascun dels pares i dels educadors cristians: els teus fills, els joves als que tractes d'educar, estan en mans de Déu, tot sortirà bé.

Que Déu us beneeixi a tots!

PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA

MN. XAVIER PAGÈS

Consiliari de la Pastoral de les persones sordes

«Som persones sordes, ESCOLTA'NS!»

Com cada any, tenim present el Dia Internacional de les Persones Sordes, que enguany s'ha celebrat a Barcelona el dissabte 1 d'octubre, amb el lema «Som persones sordes, ESCOLTA'NS!». Una crida que ens fan a tots; i, com a Església, també els hem d'escoltar! I ho volem fer a través de la tasca pastoral d'atenció a les persones sordes que es realitza a la nostra diòcesi, la Pastoral del Sord, que procura oferir tot el que normalment trobem a les parròquies, adaptat a les dificultats de comprensió i expressió que poden tenir les persones amb discapacitat auditiva, sordes o sordcegues.

Un bon exemple d'aquesta escolta, s'ha esdevingut aquest estiu a Aracena (Huelva) on ha tingut lloc el «XXVI Encuen-

tro Nacional de la Pastoral del Sordo», amb l'ordenació d'un nou sacerdot sord, el fins ara Hno. Juanjo, amb qui el bisbe Mons. José Vilaplana ha mostrat saber escoltar la veu dels sords catòlics, oferint-los així un ministre sord per a l'atenció espiritual d'aquest món de silenci.

Donem-ne gràcies a Déu i aprofitem l'ocasió per demanar la vostra pregària i informar de les activitats programades per al nou curs:

- Missa celebrada en llengua de signes: dissabte i vigílies a les 18.30 h
- Confessions, des de mitja hora abans de la Missa
- Grup de litúrgia, el dissabte a les 18.15 h
- Adoració eucarística, primer dissabte de mes de 17.45 a 18.15 h

- Trobada de formació cristiana, dissabte de 19.30 a 20.15 h
- Grup de joves, un dissabte al mes a les 19.30 h
- Trobada de matrimonis joves, un dissabte al mes a les 19.30 h
- Catequesi d'infants i joves, dissabte a les 17.30 h o dimarts a les 18 h
- Reforç logopèdic i escolar, dimarts i dijous de 18 a 19.30 h
- Orientació familiar per a pares, un dimarts al mes de 18.45 a 19.30 h
- Activitats formatives per a adults, dimarts de 17 a 19 h
- Formació de col·laboradors i pràctica de LSC, dimarts i dissabtes de 17 a 18 h
- Adaptació de la Bíblia amb llengua de signes, dijous de 16.30 a 18 h

Per a més informació o per a alguna atenció pastoral, cal adreçar-se a Mn. Xavier Pagès Castañer, el dimarts, dijous o dissabte a la tarda als locals de la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68, entrada pel jardí del c/ Sant Marc o c/ Benet Mercadé 25, Barcelona), t. 619 672 691, c/e: pastoralsord@arqbcn.org.

Us recordem que, gràcies a l'equip de www.nazaret.tv, oferim la **retransmissió en directe** de la **Missa Dominical interpretada amb Llengua de Signes (LSC)** tots els dissabtes i vigílies a les 18.30 h i es pot veure l'enregistrament a www.pastoraldelsord.org / facebook.com/PastoraldelSordo / twitter.com/PastoraldelSord

ENTREVISTA

Escoltar el sord

CORNELI ESTAFANELL

En Corneli Estafanell té setze anys i és fill d'una família amb sordesa en els pares i els avis paterns. Col·labora com a escolà i lector en les celebracions eucarístiques amb llengua de signes de cada dissabte (18.30 h), a la Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona, que es poden veure en directe —i en diferit a partir del dissabte a la nit— a www.pastoraldelsord.org (gràcies a www.nazaret.tv). Aquest estiu, en Corneli ha participat a la Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia. Ahir dissabte es va celebrar a Barcelona el Dia Internacional de les Persones Sordes amb el lema «Som persones sordes: escolta'ns!»

Per què considereu que les persones sordes no sou prou escoltades?

Les persones sordes tenim una discapacitat que no es veu ni se sent; podríem dir que no crida l'atenció. Això fa que molt sovint no ens facin cas, perquè no generem compassió; però, tristament, massa sovint generem incomprensió.

Hi ha algú que sí que us escolta bé: Déu! Com vius la relació amb Ell, des del silenci?

Gràcies a Déu he rebut la fe des de petit, i per relacionar-nos amb Déu no ens cal sentir-lo amb les orelles, ni tampoc veure'l amb els ulls; només cal obrir el cor per dir-li el que volem, i anar avançant pel bon camí.

Com valoreu la vostra participació a la JMJ de Cracòvia?

De la Pastoral del Sord de Barcelona hi vam anar set joves. Tot va anar molt bé. Llàstima, per això, que a l'espai previst per als sords al Camp de la Misericòrdia, sorprenentment, no hi havia cap pantalla per poder seguir l'acte. Ràpidament ens vàrem poder desplaçar a la zona dels discapacitats físics... i vam seguir les paraules del Papa de meravella!

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Comunitat en el darrer comiat

Superats els noranta anys, traspasà un pare i avi de família, vidu de feia una colla d'anys. Era una persona d'extensa cultura, implicat i actiu en la vida social. Els seus fills prepararen les exèquies amb un capellà amic. Un d'ells, amb una introducció al principi de la celebració, va fer una breu reflexió que centrà la figura del seu pare davant les nombroses persones que, el dia de la Mare de Déu d'agost, omplien l'espaiosa capella del tanatori. Els llaços familiars, de veïnatge i d'amistat, els ideals compartits, movien totes aquelles persones a retre el darrer comiat a la persona traspasada. Es respirava un ambient religiós, de pau, de serenor, de pregària. La participació de molts dels presents amb les seves respostes, les lectures, l'homília que procurà il·luminar el misteri de la mort des de l'acolliment misericordiós del Pare, les pregàries preparades per uns amics, les peces musicals seleccionades pels fills..., tot hi contribuï. Arribats al final del respons, els músics iniciaren la tornada del *Virolai*, i els presents l'escoltaren silenciosament. A la primera estrofa, algunes veus

s'hi afegiren amb discreció i, arribats una altra vegada a la tornada, vençuda la timidesa inicial, s'hi afegiren la majoria dels presents. Cantant a cor què vols el cant a Maria de Montserrat, la comunitat acomiadà el germà difunt, a qui poc abans havia encomanat a Déu amb la seva pregària, demanant pel seu repòs i acolliment definitiu.

Va ser una celebració en la qual la música i el cant, les paraules i l'acció litúrgica esdevingueren expressió de fe viscuda per a molts, de recordança enyorada per a d'altres i, per a alguns, des de l'agnosticisme o la increença, interpelladora sobre el sentit de la vida i la mort. No sempre és fàcil ni possible, tan important i determinant com és, la participació activa dels creients que assisteixen a unes exèquies catòliques. Són, també, comunitat que acull. Implicar-se per fer sentir la veu dels fidels, per expressar la pròpia fe i esdevenir-ne testimoni.

«La voluntat del qui m'ha enviat és aquesta: que jo no perdi res d'allò que Ell m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia» (Jn 6,39).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Una fisioterapeuta en el Kalighat (II)

Continuo en este artículo las declaraciones de Mireia Grossmann Camps, una fisioterapeuta que estuvo como voluntaria un mes en el **Kalighat, Casa del Moribundo** de Calcuta, en la India, fundada por la Madre Teresa.

«Yo, cada día, atendía a **ocho personas** en sus necesidades básicas: las **lavaba**, las **cambiaba** cuando se ensuciaban, les daba la **comida** en la boca... Teníamos largas **conversaciones** (bengalí-catalán) —con un cierto componente surrealista—, **estaba por ellas**, les **cogía** la mano, les hacía **sonreír**, les ofrecía **cariño**...

«Cada **una** tenía una **patología** diferente, pero **todas tenían** una **característica** en común: estaban extremadamente **delgadas**, hasta la **ofensa**... Estaban **delgadas** como yo sólo había

visto en los documentales de campos de concentración, que mostraban los horrores que no deben repetirse.

«Tenían, sin embargo, otras **características** en común: la **mirada** y la **sonrisa**. Las **miradas**... ¿cómo eran? No sería ético intentar interpretar. Eran **miradas** para **sentir**, destinadas a **dejar una marca imborrable**...

«Y las **sonrisas** eran **explosivas** y **tímidas**, con bocas **sin dientes** y sus **sonrisas imposibles, encantadoras, irresistibles, indescifrables**... **Todas ellas francas y directas** al **corazón**. Las **sonrisas** del **Kalighat** son uno de los **recuerdos** que me **acompañarán** siempre.»

(Continuará en el número 42)

Lectures missa diària i santoral

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ga 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta. Sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes, els veterinaris i els pessebristes. Sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dimecres [Dt 8,7-18 / Sl: Cr 29,10.11abc.11d-12a.12bcd / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 11,5-13]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart). Sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571). Sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.; santa Julita, vg. i mr.

8. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ † Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2Re 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Remei. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev., fund. Sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prevere dominic, de València, missioner a Amèrica.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

ORIOI TUÑÍ, SJ

Lectura de la profecia d'Habacuc

(Ha 1,2-3;2,2-4)

¿Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? ¿Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No endureu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No endureu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, / tot i haver vist les meves obres.» R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, ¿li dieu mai que entri de seguida i segui a taula? ¿No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, ¿qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

Lectura de la profecia de Habacuc

(Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: «Escribe la visión i grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará. Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.»

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza. Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un grano de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar", y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: "Enseguida, ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis más bien: "Prepárame de cenar, cíñete y sítveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado, decid: "Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer".»

La fe i el servei

La introducció de l'episodi de l'evangeli d'avui és típicament llucana. És Lluc qui parla dels dotze com «els apòstols» (cf. Lc 6,13). Però, endemés, el fet que la presentació es refereixi a Jesús com «el Senyor» també és típicament llucà (hi ha vint textos narratius que presenten Jesús com «el Senyor» en front d'un sol text per a Marc i Mateu). Som en un episodi de Lluc.

La petició «augmenta'ns la fe» és una sorpresa per al lector. En tota la llarga secció del viatge (des de 9,51), no s'ha parlat de la fe. Aquí apareix sense lligam directe amb el que precedeix (el tema del perdó del germà [Lc 17,3-4]). Tanmateix, la petició de l'augment de fe es troba també en la tradició de Mateu (en un altre context) i allà està lligada amb el tema de la «poca fe». Ambdues formulacions («poca fe» i «augmenta'ns la fe») coincideixen en la referència a «tenir fe com un gra de mostassa» (Mt 17,20). Ara bé, de quin fe ens parla el text de Lluc? No acaba de quedar clar si es tracta d'una fe (confiança) en Déu o de la fe en Jesús. Tanmateix, l'ensenyament és nítid i, en la formulació de Mateu, hi ha plena correspondència amb el text de Pau: «si tinguéssiu tanta fe que fos capaç de moure muntanyes» (1Co 13,2). La fe que mou muntanyes és la fe dels cristians en Jesús, la nostra fe. La fe pot realitzar coses mai imaginades. Vet aquí una exhortació al lector.

La segona part del text d'avui és una paràbola que només té Lluc sobre el sentit i els límits del servei. El protagonista de la primera part de la paràbola és l'amo. En canvi, l'aplicació se centra en el servent. «Quan haureu fet tot el que us havien manat dieu: "som només servents"; no hem fet altra cosa que complir amb la nostra obligació.» L'ensenyament és clar: la salvació és un do perquè pertany a un àmbit al qual els servents no hi tenim accés. Els humans rebem la salvació com un do que està molt per damunt de la nostra fidelitat. Un ensenyament que, de formes ben diverses, és comú a tots els grans documents del Nou Testament i que arrela en la vida i la predicació de Jesús sobre el Regne.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dilluns 3 (9.30 h). Presidirà l'eucaristia a la Catedral amb motiu de la festa patronal dels cossos policials dels Sants Àngels de la Guarda. A les 11 h, presidirà la reunió del Consell Episcopal, amb el bisbe auxiliar Sebastià Taltavull. A les 19 h, presidirà l'acte d'inauguració de la Fundació Joan Maragall al Seminari Conciliar.

Dimarts 4 (18 h). Presidirà l'eucaristia en acció de gràcies pels 25 anys de la residència d'avis regentada pels Franciscans de la Creu Blanca a Llavanes.

Dimecres 5 (12 h). Participarà en la reunió de la Província Eclesiàstica de Barcelona amb els bisbes de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, i el bisbe auxiliar Sebastià Taltavull. A les 18.30 h, participarà en el curs de formació dels voluntaris de Càritas.

Dijous 6 (11 h). Presidirà l'acte inaugural del curs 2016-2017 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià. A les 17.30 h, presidirà l'eucaristia en acció de gràcies pels 25 anys de la Universitat Ramon Llull, a la basílica de Santa Maria del Mar.

Actes

Exposició del Santíssim Sagrament. Tots els dijous, de 18 a 20.30 h, a la capella del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Confessions des de les 19.30 h.

Delegació diocesana d'Apostolat Seglar. Dimecres 5 d'octubre (19 h), primera trobada de reflexió del curs 2016-2017, a Sant Pau del Camp (c/ Sant Pau, 101), amb el lema «De col·laboradors a corresponsables».

Inauguració del curs 2016-2017 de la Fundació Joan Maragall. Dilluns 3 d'octubre (19 h), a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231), amb la conferència «Humanisme, transhumanisme i posthumanisme. Assaig de discerniment», a càrrec de Francesc Torralba. Entrada lliure.

Adoració al Santíssim. Organitzada per l'Associació Casa de Maria Reina de la Pau juntament amb l'església de Sant Miquel del Port (c/ Sant Miquel 39, t. 932 216 550). Tots els dijous, a partir del 6 d'octubre, de 13 a 15 h.

Sant Francesc i la naturalesa. Dijous 6 d'octubre (20 h), conferència a càrrec de fra Josep Manuel Vallejo. A Pompeia Grups (c/ Riera de Sant Miquel, 1 bis).

Amics de l'Orgue de les Corts. Diumenge 9 d'octubre (21 h), a la parròquia de

ACTUALITAT

Nou CD de l'Escolania de Montserrat

L'Escolania de Montserrat presenta un CD de música espiritual contemporània en col·laboració amb l'Institut Art i Espiritualitat Sean Scully Santa Cecília. Les peces pertanyen als compositors Arvo Pärt, Bernat Vivancos, György Deák-Bardos i Andrew Lloyd-Webber. Els cants estan amaratats de transcendència i ajuden a la meditació.

Santa Maria del Remei (pl. de la Concòrdia, 1), concert d'orgue amb motiu de la festa major de les Corts, amb obres de Bach, Boëly, Dandrieu, Kerll i Mendelsohn.

Asociación de Adoradoras del Santísimo Sacramento (Esclavas del Sagrado Corazón, c/ Mallorca, 234). Es urgente compartir lo que recibimos y así poderlo agradecer. Nos sentimos llamadas a adorar a Jesús

Eucaristía. «A poner a Cristo a la adoración de los pueblos» (Sta. Rafaela). «Descubrirle nos abre al estupor y nos maravilla» (Papa Francisco). ¡Únete a la oración del grupo, los terceros jueves de cada mes! El primer encuentro será el 20 de octubre (12 h), con una oración ante el Santísimo Sacramento se-

guida de Eucaristía. La limosna que se recoge en la ofrenda de ese día se destina a proyectos solidarios PROACIS.

Renovació Carismàtica Catòlica. Dies 7, 8 i 9 d'octubre, celebració de la 40 Assemblea Regional de Catalunya, amb el lema «Torna al primer amor». Predica Noel Chircop, evangelitzador carismàtic del ICPE. Divendres 7 (20 h), acte només per a joves, amb adoració i vetlla nocturna al Santíssim, a la pquia. de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110). Dissabte 8 i diumenge 9, de 9.30 a 18.30 h, programa ordinari de l'assemblea per a tothom, al Col·legi Abat Oliba Spinola (av. Verge de Montserrat, 86). Dissabte 8 (21 h), acte d'evangelització «Una Llum en la Nit» a la pquia. de la Medalla Miraculosa. Info: www.rcc-cat.com / renovacioncarismaticabarcelona@gmail.com

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

sus debilidades y sus defectos, con su encanto y su amor, con sus esperanzas y sus sueños de futuro.

«¡Qué cambio se ha producido desde entonces! Ya no tengo miedo de lo que vaya a ser de mis hijos. Aunque sigan caminos que no entienda, hay algo de lo que estoy segura: están en manos de Dios. Todo saldrá bien. Otra cosa que ha cambiado es nuestra vida familiar. Padres e hijos hemos iniciado una nueva convivencia. Ahora nuestros hijos, que están estudiando, no se limitan a venir los fines de semana para que les lavemos la ropa, sino que además se alegran de estar con nosotros, de las conversaciones y las experiencias comunes. Para mí es como si el Señor me hubiera vuelto a dar estos hijos. ¡Gracias!»

Hasta aquí el testimonio de esa madre. No me queda sino decir a todos y a cada uno de los padres y de los educadores cristianos: tus hijos, los chavales y jóvenes a los que tratas de educar, están en manos de Dios, todo saldrá bien.

¡Que Dios os bendiga a todos!

Todo saldrá bien

Hace unos años bendije el matrimonio de unos jóvenes que habían sido alumnos míos en el Instituto de Enseñanza Media. Un año después tuvieron el primer hijo. Me dijeron: «Nuestra vida ha cambiado completamente, todo ha adquirido una nueva perspectiva, nos sorprende que incluso vemos a nuestros padres con otra mirada, les comprendemos mejor». Y añadieron: «Nos sentimos más responsables pero lo que más vértigo nos da es pensar que la educación de nuestros hijos está en nuestras manos.»

¡Cuántos padres han pasado, o están pasando, por experiencias de dolor ante lo que ellos llaman *el fracaso en la educación de los hijos!* Se preguntan una y mil veces: ¿En qué he-

mos fallado como educadores? ¿Tan mal lo hemos hecho para que los hijos rechacen todo lo que les hemos transmitido?

Reproduzco la vivencia que una madre, esposa de un médico, expuso en un encuentro de familias y que recoge el escritor Piet van Breemen en su libro *Lo que cuenta es el Amor* (Editorial Sal Terrae, 1999, pág. 46-47):

«La vida de una madre es una aventura única. No pasa un día sin sorpresas. De una de esas *aventuras* deseaba hablarles ahora; es una aventura que provocó un cambio en mi vida y en mi familia.

«Soy madre de cinco hijos, que tienen 21, 20, 19, 15 y 9 años, y soy una madre muy feliz. Pero no siempre

fue así. Hubo un tiempo —no muy lejano— en el que fui muy desgraciada. Me di cuenta de que no podía seguir ayudando a mis hijos en sus problemas. No nos entendíamos. Los hijos se apartaron de nosotros. La cosa llegó a tal punto que la carga psíquica afectó a mi salud. Empecé a tener dolores de corazón y me pasaba las noches sin dormir. La atmósfera de nuestra familia era sumamente tensa.

«Entonces yo rezaba mucho. Una vez rogué al Señor: Señor, sólo tú puedes ayudarme. ¿Dime qué tengo que hacer? Y recibí esta respuesta: «Devuélveme a tus hijos. Te los confié para que los acompañaras en su camino durante un tiempo. Pero ahora vuelves a ponerlos en mis manos. ¿No crees que yo los puedo guiar mejor que tú?». Y rebosante de dolor y de alegría, así lo hice. Uno tras otro, devolví a Dios todos mis hijos, con